

ШУМАДИНКА,

Л И С Т Ъ 3 А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 6

М а л е п р и ч е.

Доле слѣдуюћа повѣсть спада заиста међу најчудноватиѣ догађаѣ, кои су се икада случили:

Спаиа Б. ишао е прошли година еданпутъ изъ Великогъ Варада на свое едно польско добро, кое е недалеко одъ ове вароши лежало. Онъ е путовао самъ, праћенъ само еднимъ кочияшомъ, и то на своимъ собственимъ колима и са четири прекрасна коня, кои су често тимъ путемъ изъ вароши уречено польско добро ишли. На едномъ врло згодномъ мѣсту зауставе наеданпутъ 5. наоружани люди кола, и повичу спаи, да имъ изда савъ новацъ, што при себи има. На одпоръ ниѣ било ни мислити, и тако е морао г. Б. по зактеваню учинити, но спаиа имао е случайно врло незнатну суму новаца при себи, за то налюћени разбойници заклуче, да то надокнаде съ колима и коньима. И тако рекну они спаи, да иде у оближнѣ свое польско добро пешке, а по осталу суму, коя му данасъ ниѣ при руди била, доћи ће они сами у нѣговъ дворацъ. По овомъ приятномъ обећаню посѣдаю разбойници на кола и оду као вѣтаръ.

Кадъ е г. Б. приспѣо пешке на свое польско добро, затече тамо многе свое приятелѣ изъ оближнѣгъ предѣла, кои су му у пооде дошли. После први поздрава, пришовѣди имъ спаиа догађай на путу, па напомене и претню разбойничкогъ четовође. Сви су били тога мишлена, да ће ова посѣта разбойника на брзу руку слѣдовати, и да се валя свакимъ могућнимъ начиномъ на то спремити. Одма се предузму најживлѣ мѣре, да се нападанѣ разбойника не само одбие; него да се, ако е могуће, и цѣла чета повата. Сви су гости заклучили, да остану у кући свога приятеля, и шта више, да сазову и јоштѣ неке друге приятелѣ изъ оближнѣгъ предѣла. Сви се од а наоружаю, и сви улази у дворацъ снабдѣвени св са наоружанимъ засѣдама противъ спремљеногъ напада разбойника.

У овимъ спремањима прође и данъ, и ноћ е мрачна наступила. До поноћи быяше глува тишина, — кадъ наеданпутъ зачу се изъ дальине неко топотанѣ и тутњава, коя се све ближе и ближе и ясние чула, и у еданъ

ма задрма се изъ темеля главна капия дворца, као да е громъ у ню ударио, и као да се на комаде разпрсла. За часъ бияху сви на ногама; капия буде по договору отворена, да би разбойнике са читавимъ плотуномъ изъ пушака дочекали, но где дивна чуда! — у авлию уђу четири запенушена вранца, вукући за собомъ една путничка кола; конѣ пакъ одма познаду, ерѣ то бияу они исти, кое су разбойници спаи отели. Сви приступе къ ближемъ испитиваню, и ко ће описати удивлѣнѣ присуствуюћи, кадъ на предѣлѣ мѣсту, гди кочияшъ сѣди, виде едного обнесвешѣногъ человека, гди се извалио на леђа, а у колима бияу јоштѣ ниѣ четворица у истомъ станю невестице, и спаиа Б. и нѣговъ кочияшъ познаду одма на први погледъ, да су то они исти разбойници, кои су иѣ на путу напали и кола имъ одузели. Како су они у ово станѣ дошли и кимъ су начиномъ доюрили конѣ съ колима и разбойницима у польски дворацъ, бияше за онај паръ свима неразрѣшима тайна и загонетка, докъ се ниѣ едва најпосле г. Б. сетио споредни околности и повода свога путованя у варошь, и тиме нашао ключъ за разрѣшенѣ ове чудновате загонетке.

У кући и аровима спаие Б. бияу се одъ дужегъ времена разплодили врло многи пацови, кое е спаиа дао тровати сарачикомъ. Но при томе изгубило се изъ вида да се отровани овимъ начиномъ пацови повлаче у свое рупе, гди су манькавали, у трулежъ прелазили, и несносанѣ смрадъ и задай причинявали; и да би той незгоди доскочио, дао е спаиа Б. у велико-Варадинској аптеки едно буренце обичне ракиѣ помѣшати са шећеромъ и знатномъ количномъ опиума, у намѣри, да съ томъ сладкомъ ракиомъ пацове изописа, кои ће онда бити троми и безбрижно излазиће полако изъ свои рупа, па се могу лако потући. Разбойници нашавши буренце съ ракиомъ у колима, попили су путемъ половину; дѣйство наравно ниѣ могло изостати. Вѣрни пакъ конѣ, осѣтивши, да иѣ никаква рука више неуправля, окренули су се натрагъ, и нашли су у поноћи у највећој магли и мраку дворацъ свога газде.

— Царъ Александеръ II. при посѣти военногъ шпицтала у Петербургу ступи и у воену аптеку, гди су

неколико млади воени апотекара са приправљанѣмъ лекова у послу били. Кадъ ступи у аптеку сви оставе посао и укажу цару обично почитанѣ, еданѣ одъ њи само, погледа цара и њгову сѣйну пратню, па продужи даљ свой посао. Еданѣ генераль дође къ њму и рекне: „Зарѣ ви невидите да њгово величество предѣ вама стои? — „Видимъ“ одговори млади апотекаръ — „али њговомъ величеству више е стало за животомъ едногъ храброгъ офицера, коме я садѣ башѣ медицину приправљамъ, и одлаганѣмъ свакогъ минута коме се опасност умложавя, него за обичнимъ почестима кое му треба учинити.“ — Царѣ се насмеє и са задовољствомъ сматрао е како онай свою медицину спрема. Кадъ млади апотекаръ буде са своимъ посломъ готовъ и медицину пошлѣ болестномъ офицеру, стави се предѣ цара и поздрави га по обичаю. „Добро, врло добро!“ рекне царѣ, — и окренувши се онимъ другимъ што су свой посао били оставили рекне: „И вама желимъ господо да у своемъ послу будете тако приљжни. А ви, господине штабс-апотекару останите свагда тако ревностни, и примите ово за знакъ мое наклоности.“ При овимъ речма узме съ прсию одногъ изъ свое пратнѣ офицера орденѣ, и преда га зачуђеномъ младомъ апотекару.

— Текъ што е жена една у Паризу дућанѣ платнене робе и преобуке, отворила, алѣ едно јутро уђе у њнѣ дућанѣ еданѣ младѣ, красанѣ и особито лепимъ огртачемъ огрнутъ човекѣ. „Госпоя“, рекне јой онѣ, ви имате, као што видимъ, велики изборѣ кошуля, кое су, као што ми се види, врло добро израђене, ви ћете сигурно имати и женски кошуля готови?“ Имамъ на служби, господине, кое су јошѣ къ томе особито лепо сашивене. — „Я самъ намислио, да се женимъ“, продужи непознати, „па самъ радѣ да любезници мојой съ тимъ мали поклонѣ еданѣ учинимъ“. Нисе прошло дуго време и већ су предѣ њнимъ биле зактеване кошулѣ. Почемъ иј е онѣ неко време, као што се чинило, врло внимателно прегледао, примѣти трговкињи, као да му се чини, да ће бити узане, „почемъ е моя заручница еднакогъ съ вама стаса и висине, то би самъ васѣ лепо молио, да ви зарадѣ болѣгъ увереня тако преко альина едну кошулю на себе навучете“. „Съ драге волѣ“, одговори продавателька и оде на други край дућана, да желю красне свое муштерие испуни. Почемъ е кошулю на себе навукла и напредѣ дошла прегледаше исту кошулю овај са сваке стране и затимъ се иза њни леђа сagne, да дужину кошулѣ болѣ види, или управо да са дугачкомъ чюдомъ кошулю за альину и сукнѣ приборде и што болѣ утврди. Трговкиня садѣ хтеде да навучену кошулю са себе свуче, па како е ову горе повукла да е преко главе скине, наравно онда одвуче съ њомъ такође и альину и сукню горе, и тако у лютини срдито рекне: „Прођите се молимъ васѣ шале, то нисе одѣ васѣ лепо“. Али е јошѣ горе бало то, што е купацѣ сва три тудета кошуля подѣ лепа свой огртачѣ узео и съ њима тако брзо, колико е само могао утекао. — Шта да ради? мислила е садѣ сирота трговкиня. Да тако обучена за лоповомъ пође, плашила се да за њомъ као за сѣмашедшомъ у гомилана деца неповрве; а да лопова пусти жао јой е било грдногъ свогъ губитка; но ипакъ е ово последнѣ

првоне предпоставила и заверила се, да ће у напредакѣ спрямъ свакога и свачега предосторожна бити.

М р в и ц е.

— Еданѣ американски листѣ доноси слѣдуюће извѣстие: ово дана су у предѣлу нашемъ убили змию едну, коя е имала 30. стопа дужине, и кадъ су е разпарали, нашли су у њой две веверице, петъ птица и два детета. — Одма затимъ други листѣ наштампа ово извѣстие: Па то све оие ништа; али су кодѣ насѣ уватили едну змию одѣ 50.стопа дужине, и нашли су у њой едну фамилијарну библию, грађу за тробойну кућу, три велике кутие моризонски пилула заедно са наставлениемъ употребљаваня, одногъ упола свареногъ адвоката, остатке одѣ одногъ хомеопатичногъ апатекара, три залутана коња, еданѣ парѣ воду непущаюћи у себе чизама, по милѣ не-свршеногъ гвозденогъ пута, и двогодишнѣ брове едни бечки новина.

— Еданѣ брзоплетни назовиучени младићѣ запита при асталу, за коимъ су многи гости за ручкомъ седели, отмѣногъ одногъ позориштника посмејателно, каква е разлика између веселе, жалостне и позоришне игре. Позориштникѣ, кой се безобразнимъ питанѣмъ тимъ истинна увређенѣ нашао, али ипакъ ладнокрвно и пристойно одговори: „Одговорѣ се наоди у самомъ вашемъ питаню; ерѣ то, шта ви незнате, за мене е весела, за васѣ жалостна, а за почитаему господу госте, позоришна игра.

— У ковници у Н; покраденѣ буде кованѣ новацѣ. Сумња падне на еднога одѣ они майстора, кои су новце ковали. Онѣ буде испиту подвргнутъ, па почемъ се ни едно доказателство ненађе, кое би га у томе убѣдило, судѣ му напоследку заклетву предложи, и онѣ се заиста закуне и јошѣ тай исти данѣ продужи свой посао у ковници. Али наеданпутѣ, башѣ кадѣ е хтео нескорана парчета у калушѣ да метне, калушѣ му прва три прста одѣ десне руке прегнѣчи. Почемъ су пакъ они исти прсти били кое е онѣ при заклетви у висѣ подигао, то га обузме тако велики стра, да садѣ самъ собомъ учинѣну крађу и лажно положану заклетву исповеди и призна.

(Невала бити свакој птици кобацѣ) У гостионици некој тако е много младићѣ еданѣ о себи велехвално говорио, да е то најпосле госта одногъ изъ стрпелъивости извукло тако, да му е свай доста опоромъ рекао: Заиста смо и сувише већ чули, шта сте ви коешита у станю урадити; него дела намъ кажите да знамо, шта нисте у станю урадити, а я вамъ ево јошѣ напредѣ добарѣ стоимъ, да ћу я то у станю бити урадити. „Да вамъ кажемъ шта нисамъ у станю урадити“ одговори онај, „Добро дакле: я нисамъ у станю трошакѣ за овај ручакѣ платити и особито се радуемъ, што сте ви то учинити у станю“. На то дигне се обшти смей и брзоплетни гостѣ, ако и безѣ волѣ, али ипакъ дану речѣ свою точно одржи.

(Прескупя ягвѣтина.) Една лепа госпоя, коя е прекрасно обучена била, дође у дућанѣ еданѣ у Паризу, и даде петѣ фунти вуне, по шестѣ франака фунту, измерити. На цаку едномъ, кои е до кантара, на комъ е вува мерена, стајо, лежао е красанѣ еданѣ ягвѣћи бутѣ, кои

е куварица трговца тога у тай башъ паръ изъ месарни-
це кући донела била. Бутъ тай тако се омили купова-
тељки вуне, да га е ова, докъ е калфа друге муштерие
служио, сасвимъ вешто у купљну вуну утурила, и съ
овомъ заедно у торбу, коя е за вуну спремна била,
стрпала. Али огледало, кое е у дућану висило учини го-
сподару своме велику услугу, те овај целогъ тогъ по-
зория гледаоць буде. Кадъ господя тезги приђе, да тр-
говцу куповину своју изплати окрене се овај на калфу
и запита га: „Есте ли ви башъ осведочени, да се ни-
сте у мери преварили? Я мислимъ да ће милостива го-
спа имати више него петъ фунти вуне у нѣной кеси“. —
„Можемо се лако осведочити“, одговори калфа, „я ћу ке-
су ево садъ одма по други путь измерити“. Посао одма
буде свршенъ и нађе се, да е завежляй осамъ фунти те-
жакъ. „Видите милостива госпо учинѣна е погрешка“,
рекне трговаць подсмејателно. „Стои вамъ садъ на во-
љи, или ћете сувишакъ да вратите или ћете исти за се-
бе задржати?“ „Задржавамъ за себе“, брзо одговори за-
румевивша се госпа и — изплати ягнѣтину као и вуну
са шестъ франака фунту. Тако ю е дакле незаконимъ
путемъ присвоени ягнѣћи бутъ осамнаесъ франака стао.
Кажу, да е трговаць новце те сиротинѣи поделио.

(Препорученъ Полюбаць.) Ветрогонясти путникъ е-
данъ сусретне у полю сеоску едну девојку, коя е више
магараца предъ собомъ изъ паше кући терала. „Одкудъ
си лепа девојко?“ запита е онъ. „Таки ту изъ првогъ
села, господару“, одговори му она. „Ти безъ сумнѣ по-
знаешъ нѣрѣ сусѣда свога Н. па вере ти буди тако до-
бра и однеси јој овај полюбаць“. Съ тимъ речма хтеде
онъ младу селянку да загрли и полюби. „Остави се то-
га господару“ примѣти му она, „паметниѣ ће бити, полю-
би ти едного кога оћешъ одъ мои магараца, па како ће
они пре мене кодъ нѣне куће бити, и ню пре мене види-
ти, немой се бринути, они ће свесрдно препоруку бра-
та свога изпунити“.

М а л и н е.

Познати себе самогъ најтеже е. Простота држи то
за лако, ерѣ она себи самой ласка.

Велики духови нетребаю дугачакъ, него славанъ жи-
вотъ.

Споменици благодѣяннја изредни су и постоянни,
него сви споменици побѣда.

Труди се да будешъ добаръ. Кадъ си већ то, не-
мой се стидити, већ и за приятельствомъ добри тежи.

Представи себи увекъ човечи родъ съ боль стране,
а слабости истога у целоме и понаособъ покри огрта-
чемъ любви; познай себе самога, па ће и срдце твоје
благоволеню наклонѣно бити. Али збогъ тога опеть съ
твоимъ поверенѣмъ небуди издашанъ, то некъ заслужи
само онај, кога си ти сасвимъ измерио. Превелика иск-
реность одкако е, била е опасна препона приятельства,
и најсветиѣ свеѣе разкидала е.

О! како мало нѣи младића у чувствованю своје сла-
бости стое иза родителя и знаменити лица. Съ места
су они паметни, съ места знаду они све: неуважаваю о-

ни никога, никоме неслужи за образаць, они су сами се-
би примѣръ.

Нашъ се животъ састои у саединеню едне видиме
части съ еднимъ вишимъ суштествомъ, о коме ми само
изъ дѣйствованя нѣгови судити можемо. Ово е саеди-
ненѣ на неки начинъ нашой вољи на волю остављѣно,
безчислено млогимъ другимъ случајима изложено, и стои
на сакривенъ начинъ подъ владомъ Бога.

Сажаменѣ е врло благодѣтелна наклоность. Она
сирому лебаць, бедноме подкрепленѣ, болестноме ола-
кшавајућу помоћ добавля. Она скончава тврђе све-
ѣе приятельства, любви, друженности; она умложав-
ва нашъ ужитакъ и нашу срећу, почемъ насъ она уча-
стницама среће свию други чини.

Чувствованѣ приятельства, обште любви и бла-
гонаклоности чини, да неможемо налако никога ожалос-
тити, незадовољна учинити, или гледати какву ну-
жду да јој немогнемо, никакове суѣе гледати да и
неутремо, никакову молбу чути да е неуважимо, никако-
вомъ на свају готовомъ и срдитомъ да насупротъ не-
станемо.

Цѣль е, којој ми тежимо, неограничена влада разу-
ма при непроменѣной раздражљивости чувства. Ово са-
единенѣ највећи е и досада јошть нерѣшени задатакъ
човечности.

Све красоте земальске нису ништа, оне су само
снови наспрамъ небесни чувствованя, съ којима приятель-
ство одушевлява; то е најчисти најсвети саюзъ, кои е
између две душе могућанъ.

Т е а т е р ѣ п а с о б а к у.

Први патрулция. Ко иде?

Гласъ изъ мрака. Шта си зинуо те вичешъ?

Други патрулция. Остави га некъ иде, то мора да
е какавъ господинѣ.

Први патрулция. Одъ кудъ ти то знашъ, кадъ се
ништа невиди?

Други патрулция. По томе што е тако неучтивъ.
Онъ да е какавъ други човекъ онъ би сасвимъ тихо и
понизно одговорио: „наши смо, добри люди брате.“

Д О М А Њ Е Н О В О С Т И.

+ Београдъ 10. Јануарія. Прошле годинѣ
читали смо у новинама, како е часъ едного, а часъ дру-
гогъ окружја народъ нашъ ону рану, за неподвижене
случаѣе скудљну у време последнѣгъ рата на истоку,
добровольно, но слѣдствомъ понуде Високогъ Прави-
тельства, давао, да се прода, и новци одъ нѣ употребе
на установленѣ пензионогъ фонда за удовице и сиро-
чадъ свештеника и учителя.

Благодарни на отеческомъ стараню Високогъ Пра-
вительства, о сиротама наши свештеника и учителя, и
добровольномъ поклоню народа, можемо садъ съ радош-
ћу јавити, да су новци одъ речеѣе ране, почемъ е про-
дата, понајвише већ послати Попечительству Просве-
питеня, кое јѣ е, да неби безкористни лежали, одма пре-

дало Депутацији главнимъ фондомъ школскимъ управляюхой съ тимъ, да ѿй подѣ интересъ да, и рачунъ о нѣма до далѣ наредбе особитый води. Подѣ тимъ „до далѣ наредбе“ разумевамо мы то, докъ се правила непропину, о установленю пензiоногъ фонда за удовице и сирочадѣ, свештеника и учителя, коимъ же се приликомъ одредити, ко же, и како же съ тимъ фондомъ управлѣти. У исто време рѣшиће се и то, оне ли еданъ фондъ за све быти, или же се два установити, па еданъ свештеничкый, а други учительскый звати; као што же се и правила поставити, колико же свештеници и учителя у тай фондъ улагати, и колику же потомъ пензiю нѣине удовице и сирочадѣ уживати.

Пре пакъ свега по мнѣнiю нашемъ треба рѣшити: одкуда же и како же учитель пензiю добивати, кадѣ изслуже, или у болестъ и слабостъ тако падну, да више учительску дужностъ испунавати немогу? Ово пытанѣ тимъ пре треба рѣшити, што по самой природи стварий, найпре се треба састарати о лицама, коя народу служе, па онда о нѣювимъ удовицама и сирочама. Ако се узме, да пензiе учителя падну на теретъ обштый, т. е. главногъ фонда школскогъ, онда бы могао еданъ фондъ за удовице и сирочадѣ свештеника и учителя быти. Напротивъ пакъ овога, ако изъ едного и истогъ фонда, учителя и нѣине удовице и сирочадѣ пензiю добивали буду, онда за удовице и сирочадѣ свештеника, мора другий фондъ постоати. — Имаюћи предѣ очима станѣ свештеника и учителя, и познаваюћи нѣине околности, мы се усуђуемо рећи, да бы наиболѣ было: учителяма пензiю давати изъ главногъ фонда школскогъ; а за удовице и сирочадѣ учителя и свештеника ипакъ одвоене фондове установити. Овомъ одвоеню по мнѣнiю нашемъ међу остали узрока и тай е, што се свештеници, кадѣ обудове, више женити немогу, а учителя могу, па бы свештеници могли мислити, да удовице и сирочадѣ учителя падаю у нечему на теретъ нѣима. Исто тако могли бы и учителя држати, да бы нѣювъ фондъ болѣ стояо, кадѣ бы за себе установлѣнъ бы, ерѣ учителя добиваю и друге службе и званiя, па бы већѣ умложены процентъ у фондъ само на користъ нѣюву остаю. За избећи дакле разне мисли међу свештеницима и учителяма, мы се изяснявамо за одвоенѣ фондова удовица и сирочади нѣини; у комъ смислу, као што смо дознали, почело се и радити. Овай е предѣметъ врло важанъ за наше свештенике и учителя, а одтуда и за цело отечество наше, па бы овако, или онако рѣшенѣ, мы му се свакояко радуемо, ерѣ же онѣ удовицама и сирочада оны людiй кору леба обезбѣдити, кои су народу одѣ найвеће користи, и безъ кои народъ никако быти неможе; па зато жемо рѣшенѣ нѣгово очекивати и радостно поздравити. (Овай чланакъ наменѣнъ е быо „Србскимъ новинама“ но како е дописникъ искусiо да учредничество исты новина меня не само речи, него и смисао чланка квари, то га учредничеству

Шумадинке дае, да га заедно са овомъ примѣтбомъ печата.)

В. Београдъ 12. Ян. Као извѣстно можемо явити, да е Нѣгова Свѣтлость одпустила свима попечительствама налогъ, да сви званичници одѣ шефа па до практиканта и после подне мораю непремѣно у све канцеларие долазити, и званичнимъ се пословима занимати. Како неби никакъвъ посао за израђенѣмъ чекао. Време канцелариско у истомъ височайшемъ налогу одређено е пре подне одѣ 8. до 12., а после подне одѣ 2. до 5. а лети одѣ 3. до 6. сати.

— **Београдъ 10. Ян.** Друштво србске словесности држаће свою годишню скупштину 13. т. м. после божествене литургии, и то у сали лицей; а и школско торжество слави же се тако же у сали лицей као и сваке године 14. о. м.

В. Беогр. 11. Януар. Пре неколико дана саобштили смо рођенѣ и крштенѣ младогъ княжевића Ђорђа, сада являмо читателяма овога листа, да се и друго веселѣ приближуе у роду Нѣгове Свѣтлости. Княжески ађутантъ подполковникъ г. Георгие Карађорђевић юче у вече испросио е господичну Сару, кћеръ г. маiора Мише Анастасевича.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Одѣ 4. т. м. енглеске новине являю: да се Француска са Енглескомъ споразумѣла, да свое войске и ла же изъ Пирей и грчки пристаништа одма повуку.

— Изъ Брисела до 5. т. м. телеграфираю: „Генерал-губернеръ источне Индиѣ неда адмиралу Сеймуру кои се у Кини туче, войску у помоћъ кою е онай искао

— Изъ Париза являюћи еданъ у бечкимъ новинама „Преси“ о сѣйной припреми за дочекъ великогъ княза Константина вели: „посѣта ова сматра се као почетакъ руско-французскогъ саюза, гои саюзъ далѣ е успѣо него што се мисли.

— Затворени у Намбургу пуштени су, и преко швайцерске границе испрађени. Са оваквимъ свршеткомъ ове размирице нису сви кантони у швайцерской задовольни, и на много страна вичу да е то срамно за Швайцерску, исто тако ни у Берлину нису задовольни.

— У Сицили на ново су многи iошть смрћу казнѣни. У Катани iошть ние са свимъ мирѣ повраћенѣ.

— Убилацъ Верже кои е осуђенъ на смрть, предао е цару прошение да га помилуе.

— Изъ Париза телеграфираю одѣ 7. т. м. да же царъ Наполеонъ по свой прилици отиби у Ницу, да тамо посѣти царицу руску, майку цара Александра. — Персиски посланикъ са своимъ сѣйномъ пратнѣомъ дошао е у Паризъ.

О Г Л А С И.

(1—3) По рѣшеню ово-окружногъ Суда одѣ 25. Мая тек. г. № 7411. кои зактева да се дугъ школи Обштине Шабачке принадлежећи, наплати па неимаюћи изъ чега другогъ то продаваће се нижеслѣдуоћа непокретна добра Васе Тушановића оvd. за рачунъ наплате и наведеногъ и прочи нѣюви дугова за кое интабулация постои. Добра истога Тушановића, за продаю намѣнѣна, есу: еданъ плацъ у прекомъ шору ове вароши не врло далеко одѣ пияце на врло добромъ и

важномъ мѣсту постоећи; плацъ овай садри у себи 6 фата 1 шухъ и 6 цоли ширине и 58 фата и 2 шуха дужине, на коме постое 2 куће обе одѣ тврдогъ материала, кое обе садри кое са лица кое у авли 1 дућанъ 5 соба 3 куйне и 1 подрумъ одѣ овы 2 коморе и една шупа одѣ дрвеногъ материала подѣ еднимъ кровомъ една фуруна за печенѣ леба и бунаръ озиданъ. Све ово оцѣнѣно е до 500 # цес. и продаће се у мѣсту оvd. вароши путемъ явне тридневно 7. 8. и 9.

Фебруара 1857. год. држати се имаюће лицитациѣ, и оное теслимити, кои на трећой и последной лицитаци, коя же тога дана после подне у 4 сата по европски заключити, найвећу цену обећа и готове новце одма положи.

Продаю ови добара дакле настоящимъ обзаною Началничествомъ Окр. Шабач. свима жителяма отечества нашегъ съ тимъ, да сваки онай, кои би таква купити желiо, у означене дане овамо дође и на лицитаци присутствуе.

№ 5765. 7. Декем. 1856. у Шабцу.